

Gang, at der var flere Vanskeligheder derved. Ved senere selv at tænke over Sagen og ved at tale med erfarne Folk, er det efterhaanden blevet mig klart, at der er saa mange Vanskeligheder ved Jagttegnene, at det er umuligt at faa en Bestemmelse derom gennemført. Jeg frygter derhos for, at selv om vi fik den gennemført, vilde det ikke være i Dyrebestandens Interesse. Jeg tror, at hvis vi fik Jagttegnene, vilde det føre til, at de, som løste Tegn, vilde tænke: ja nu have vi betalt Tagnet, lad os saa ogsaa faa saa meget ud deraf som muligt, og Følgen vilde være en aldeles hensynsløs Jagt. Men der er desuden praktiske Vanskeligheder — som jeg dog ikke skal komme ind paa, og som til Dels bleve berørte i Fjor — der ere saa store, at jeg tror, at Jagttegnene i Virkeligheden ville vække megen Misgjornøjelse og ogsaa til Dels vilde bevirke nogen Demoralisation, saa jeg tror, at den Ting blive vi nødte til at lade fare.

Derimod er der en anden Bestemmelse, som rimeligvis vilde bidrage endnu mere, og jeg kan sige, paa endnu ligeligere Maade, til at affasse den Jagt, som bevirker Ufred paa Markerne, og som Sægerne kunne lide saa meget af i Sagttiden: det er et Forbud imod Søndagsjagten. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa Grundene for eller imod Afstæffelsen af Søndagsjagten; thi jeg ved jo ikke, om der overhovedet bliver stillet Forslag om, at den skal affattes. Er det, saa vil det jo være tidsnok at overveje Grundene for og imod.

Ligeledes kan jeg være med til, at Krybskytteri rammes strengt og haardt. Jeg ser meget vel, at dette Lovforslag ogsaa har haft Dje derfor, navnlig i dets § 25, men jeg finder, at det burde ske i videre Omfang, da selve Krybskytteri — det ere vi vel alle enige om — er i høj Grad demoraliserende. Staten lider desuden ogsaa Tab derved; det er fortalt mig fra sagkyndig Side, at Krybskytterne skulle have større Indtægt af Jagt i Statskovene end Forstvæsenet, og det synes mig dog at gaa for vidt. Foruden de skarpe Bestemmelser for Jagtovertrædelser, der findes i § 25 over for Krybskytteri, kunde man dog vistnok ogsaa med Grund fastsætte en stærket Straf, naar Krybskytteri udøves

fra Bogn eller Slæde eller fra offentlig Vej, eller naar der vises Trods f. Eks. mod dem, der søge at paagribe Krybskytterne. I saadanne Tilfælde kunde det vistnok være nødvendigt, at Straffebestemmelserne bleve noget stærkede. Ligeledes turde det ogsaa være ret hensigtsmæssigt, at man ikke alene straffede Krybskytteri, men ogsaa dem, der hjælpe de paagældende, enten det nu sker ved at affætte Bildtet, eller ved Transport af det eller paa anden Maade, slige Bestemmelser lade sig let indsætte i Lovforslaget; og jeg skal efter Evne bidrage til, at Krybskytteri rammes alvorlig; thi Krybskytteri virker paa mange Omraader demoraliserende. Jeg antager ikke, at der skulde være noget i Vejen for disse Endringer, men at man maatte kunne sene om dem i det hele taget. Efter at Jagtforrettighederne ere blevne afløste og ere ophørte, kan der jo paa de allerfleste Punkter i Jagtlovgivningen ikke være saa stor Uoverensstemmelse mellem de store og de smaa Grundejere. Der er noget i, hvad en æret Landstingsmand i Fjor bemærkede, nemlig, at de større Grundejere egentlig lettere kunde staffe sig Fred end de mindre, idet hine have et langt bedre Apparat i den Henseende til Raadighed end disse, og kunne — for at bruge et Udtryk, som jeg anser for fuldstændig berettiget — endogsaa vise en hensynsløs Fremfærd mod ulovlig Jagt, hvad de smaa Grundejere ikke ere i Stand til. Der kan vel være enkelte Punkter, paa hvilke der kan vise sig Meningsforskel, men man maa da se at lempe sig efter hinanden for at tilvejebringe et Resultat. Paa et Par andre Punkter, f. Eks. med Hensyn til Jagttegn, kan jeg ikke være med, men ellers antager jeg, at der ikke skal være noget til Hinder for, at der kan blive Enighed om Forslaget. Der er imidlertid et Par Punkter, hvor det vist nok kan blive noget vanskeligt at opnaa Enighed; det er §§ 6, 14 og 17, den Paragraf, som ogsaa den ærede sidste Taler berørte. Det forekommer mig rigtigt nok, at man i § 6 er gaaet Landbruget, Dyre- og Fuglebestanden altfor nær; men jeg udtalte mig temmelig udførlig i Fjor herom, saa jeg skal ikke komme videre ind derpaa i Aar. Det hedder udtrykkelig i § 6, at det er enhver, uanset at han ikke er jagtberettiget, tilladt inden for